

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću za ratne zločine sastavljenom od sudaca toga suda Snježane Mrkoci kao predsjednice vijeća, te Ljubice Balder i Predraga Jovanića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Blaženke Wolf kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I opt. DAMIRA VIDE RAGUŽA i II opt. ŽELJKA ŠKLEDARA zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Sisku br. K-DO-16/09 od 15. siječnja 2010. god., nakon održane glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Jadranke Huskić, punomoćnika oštećenika Vinka Dizdara odvjetnika iz Novske, u odsutnosti I opt. Damira Vide Raguža i nazočnosti II opt. ŽELJKA ŠKLEDARA, te branitelja I opt. Željka Dumančića odvjetnika iz Zagreba i branitelja II opt. Nataše Čučić odvjetnice iz Siska, dana 16. travnja 2010.,

presudio je:

I opt. VIDE DAMIR RAGUŽ, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

kriv je

što je

dana 21. studenog 1991. godine u Novskoj, za vrijeme oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske s jedne strane te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi i oružanih snaga tadašnje Jugoslavenske narodne armije s druge strane, kao pripadnici I voda I gardijske brigade Hrvatske vojske, suprotno odredbama čl. 3 st. 1 toč. a) i c) IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 51. st. 2 i 6 Dopunskog protokola I. Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. godine (Protokol I), zajedno sa pripadnicima voda sada pok. Dubravkom Leskovarom i pok. Antom Perkovićem te Marijanom Kumićem, Borisom Tutićem i Željkom Škledarom, u uniformama Hrvatske vojske i naoružani automatskim puškama i poluautomatskom puškom oko 22,00 sata ušli u kuću Miše Raškovića u Ul. Antuna Mihanovića br. 9 u kojoj su se nalazili Mišo Rašković i njegova supruga Sajka Rašković te njihovi susjedi Mihajlo Šeatović i Ljuban

Vujić, znajući da su isti Srbi po nacionalnosti, od istih najprije zatražili da predaju skriveno oružje, a nakon što su pretražili kuću i pronašli pribor za čišćenje oružja, a Marijan Kumić, Boris Tutić i Željko Škledar napustili kuću, a I okr. Vide Damir Raguž zajedno i po međusobnom dogovoru sa pok. Dubravkom Leskovarom i pok. Antom Perkovićem, civile zlostavljali, a potom u dnevnom boravku u prizemlju kuće iz automatske puške marke CZ M-70, call 7,62 mm, tvorničkog broja B-85853 u muškarce rafalno ispalili više metaka tako da su Miši Raškoviću, Mihajlu Šeatoviću i Ljubanu Vujiću nanijeli više strijelnih rana, usmrтивši ih na mjestu, a Sajku Rašković doveli u spavaću sobu na katu kuće, natjerali ju da sa sebe skine odjeću i legne na krevet, nožem joj nanijeli reznu ranu vrata, nakon čega su iz poluautomatske puške tvorničkog broja 336921 u istu ispalili više hitaca usmrтивši ju na mjestu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, civilno stanovništvo ubijao, mučio i nečovječno postupao prema njemu,

čime je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 120 st. 1 Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Pa se temeljem čl. 120 st. 1 OKZRH I opt. Vide Damir Raguž

o s u đ u j e

NA KAZNU DUGOTRAJNOG ZATVORA U TRAJANJU OD 20 (DVADESET) GODINA

Temeljem čl. 80 st. 1 KZ primjenjuje se sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to jedne automatske puške marke CZ-M 70 call 7,62 mm tvorničkog broj B-85853 i jedne poluautomatske puške tvorničkog broja 336921.

Temeljem čl. 122 st. 4 ZKP I opt. Vide Damir Raguž oslobađa se plaćanja troškova kaznenog postupka koji padaju na teret proračunskih sredstava.

Temeljem čl. 354 toč. 3 ZKP

II opt. ŽELJKO ŠKLEDAR, sin Andrije i Marije rođ. Poljak, rođen 28. svibnja 1968. godine u Novskoj, s prebivalištem u Novskoj, Lovačka ulica br. 6, priučeni pekar, umirovljenik od 2005. sa mirovinom od 2.800,00 kuna, Hrvat, državljanin RH, oženjen otac troje malodobne djece, ne vodi se drugi kazneni postupak.

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

da bi

dana 21. studenog 1991. godine u Novskoj, za vrijeme oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske s jedne strane te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi i oružanih snaga tadašnje Jugoslavenske narodne armije s druge strane, kao pripadnici I voda I gardijske brigade Hrvatske vojske, suprotno odredbama čl. 3 st. 1 toč. a) i c) IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.

godine i čl. 51. st. 2 i 6 Dopunskog protokola I. Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. godine (Protokol I), zajedno sa pripadnicima voda sada pok. Dubravkom Leskovarom i pok. Antom Perkovićem te Marijanom Kumićem i Borisom Tutićem, u uniformama Hrvatske vojske i naoružani automatskim puškama i poluautomatskom puškom oko 22,00 sata ušli u kuću Miše Raškovića u Ul. Antuna Mihanovića br. 9 u kojoj su se nalazili Mišo Rašković i njegova supruga Sajka Rašković te njihovi susjedi Mihajlo Šeatović i Ljuban Vujić, znajući da su isti Srbi po nacionalnosti, od istih najprije zatražili da predaju skriveno oružje, a nakon što su pretražili kuću i pronašli pribor za čišćenje oružja, a Marijan Kumić i Boris Tutić napustili kuću, I okr. Vide Damir Raguž i II okr. Željko Škledar, zajedno i po međusobnom dogovoru sa pok. Dubravkom Leskovarom i pok. Antom Perkovićem, civile zlostavljali, a potom u dnevnom boravku u prizemlju kuće iz automatske puške marke CZ M-70, call 7,62 mm, tvorničkog broja B-85853 u muškarce rafalno ispalili više metaka tako da su Miši Raškoviću, Mihajlu Šeatoviću i Ljubanu Vujiću nanijeli više strijelnih rana, usmrтивši ih na mjestu, a Sajku Rašković doveli u spavaću sobu na katu kuće, natjerali ju da sa sebe skine odjeću i legne na krevet, nožem joj nanijeli reznu ranu vrata, nakon čega su iz poluautomatske puške tvorničkog broja 336921 u istu ispalili više hitaca usmrтивši ju na mjestu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, civilno stanovništvo ubijao, mučio i nečovječno postupao prema njemu,

pa, da bi time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 120 st. 1 Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Temeljem čl. 123 st. 1 ZKP II opt. Željko Škledar oslobađa se plaćanja troškova kaznenog postupka koji padaju na teret proračunskih sredstava.

Objasnenje

Županijsko državno odvjetništvo u Sisku podiglo je uvodno citiranu optužnicu protiv I opt. Damira Vide Raguža i II opt. Željka Škledara zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Kako I opt. Damir Vide Raguž nije bio dostupan sudu a II opt. Željko Škledar se nalazio u pritvoru, to je vijeće temeljem čl. 305 st. 5 i 6 ZKP uz prethodnu suglasnost zamjenika Županijskog državnog odvjetnika i nazočnog optuženika, unatoč protivljenju branitelja I i II optuženika, donijelo rješenje o suđenju u odsutnosti I opt. Damiru Vide Ragužu, uz obrazloženje da postoje važni razlozi da mu se sudi u odsutnosti, a to su činjenica osiguranja efikasnog i učinkovitog okončanja kaznenog postupka protiv II opt. Željka Škledara koji se nalazi u pritvoru, a iz podataka u spisu je razvidno da se I opt. Damir Vide Raguž nalazi u Republici Bosni i Hercegovini te je neizvjesno da li će i kada biti dostupan tijelima sudbene vlasti u Republici Hrvatskoj (list 237).

Pozvani da se u smislu odredbe čl. 320 st. 3 ZKP izjasne kakav stav zauzimaju prema optužbi, branitelj I optuženika i nazočni II optuženik izjavili su da se isti ne smatraju krivim za kazneno djelo koje im se stavlja na teret optužnicom ŽDO Sisak.

Kako je II optuženik izjavio da se ne smatra krivim, u smislu odredbe čl. 320 st. 7 ZKP ispitan je na kraju dokaznog postupka.

U dokaznom postupku sud je kao svjedoke ispitaio: Maricu Šeatović (list 128-129 i 238-239), Anu Vujić (list 142-143 i 239), Marijana Kumića (list 130-131 i 240), Borisa Tutića (list 157-159 i 240-241), Nikicu Vujića (list 126-127 i 242), Dragu Pršu (list 132-133 i 246-247), Zdravka Šobata (list 152-153 i 247), Svetka Pejića (list 156 i 247-248), prof. dr. Dušana Zečevića (list 262), dr. Stevu Kovačevića (list 263), inž. Vojina Maštruka (list 263), Čedu Borojevića (list 263-264), Vojislava Vlahovića (list 264-265), te Zrinka Hatvalića (list 267-268).

Isto tako sud je u dokaznom postupku pročitao: zapisnik o uvidaju od 22. studenog 1991. god. (list 15-17), zapisnik o balističkom vještačenju Centra za krim. vještačenja „Ivan Vučetić“ Zagreb od 24. prosinca 1991. god. (list 26-27), zapisnik o balističkom vještačenju od 16. siječnja 1992. god. (list 29-31) te dopis glavnog stožera Oružanih snaga RH odjel Vojne policije od 10. studenog 2009. god. (list 145).

Prije završetka dokaznog postupka, zamjenik ŽDO u smislu odredbe čl. 341 st. 1 ZKP izmijenio je činjenični opis iz optužnice te ga priložio u pismenom obliku, a nakon što je isti pročitao na glavnoj raspravi, pozvani su branitelj I opt. i nazočni II opt. da se u smislu odredbe čl. 341 st. 4 izjasne kakav stav zauzimaju prema tako izmijenjenoj optužnici pa su isti izjavili da ostaju kod stava da se ne smatraju krivima.

Na kraju dokaznog postupka ispitan je II opt. Željko Škledar (list 269).

U tijeku dokaznog postupka sud je temeljem čl. 322 st. 4 toč. 1 ZKP odbio prijedlog zamjenika ŽDO da se svjedoku Borisu Tutiću predoči njegov iskaz koji je dao pred Vojnim sudom u predmetu K-42/92, kao i prijedlog da se svjedoku dr. Dušanu Zečeviću predoči njegov pisani nalaz i mišljenje koji je dao u istom predmetu, a sa obrazloženjem da se isti odnosi na dokaz čija upotreba po zakonu nije dopuštena.

Odbijen je i dokazni prijedlog zamjenika ŽDO da se pozove svjedok dr. Josip Škavić iz razloga je vjerojatno da se tim dokazom važne činjenice ne bi mogle utvrditi.

Isto tako odbijen je kao nevažan i prijedlog zamjenika ŽDO da se provede suočenje između svjedoka Borisa Tutića i Marijana Kumića sa obrazloženjem da su činjenice koje se tim prijedlogom predlaže utvrditi već u dovoljnoj mjeri utvrđene odnosno nisu važne za odlučivanje.

Odbijen je kao nevažan prijedlog branitelja I opt. da se od Hrvatske vojske zatraži podatak da li je u inkriminirano vrijeme za Novsku izdana zapovijed da civili napuste svoje kuće zbog opasnosti od proboja neprijatelja u grad, jer je ocijenjeno da su činjenice koje se tim prijedlogom predlaže utvrditi već u dovoljnoj mjeri utvrđene.

Ovdje treba reći da je sud odbio sve prijedloge stranaka koji su se odnosili na čitanje pismena ili predočavanje svjedocima njihovih iskaza koji su pribavljeni u kaznenom predmetu koji se vodio pred Vojnim sudom br. K-42/92, time da je naknadno takva odluka suda djelomično stavljena izvan snage te su pročitani zapisnik o očevidu i balistički nalaz i mišljenje Centra za krim. vještačenja „Ivan Vučetić“, obzirom da je sud smatrao da su ovi

dokazi pribavljeni u predkaznenom postupku, a ne po nalogu Vojnog suda, zbog čega je ocijenjeno da je njihova upotreba dopuštena i u ovom kaznenom postupku.

Stoga je temeljem čl. 331 st. 2 ZKP odbijen prijedlog branitelja da se iz spisa predmeta izdvoji zapisnik o očevidu kao nevjerodostojan obzirom da u zaglavlju sadrži broj K-149/91 koji je očigledno prepravlján te nije potpisan po sudioniku očevida Vojislavu Vlahoviću.

Naime, sud je ocijenio da je zapisnik unatoč tome vjerodostojan obzirom da su kao svjedoci ispitani Čedo Borojević i Vojislav Vlahović koji su potvrdili da su kao službene osobe obavili predmetni očevid i sačinili zapisnik, time da Vojislav Vlahović kao krim. tehničar nije bio u obvezi potpisivati taj zapisnik.

Sud je nakon objave uz obrazloženje predmetnog rješenja, odlučio nastaviti s glavnom raspravom, te poučio stranke da prigovore na isto rješenje mogu stavljati u žalbi na presudu.

Pozvan da iznese svoju obranu u tijeku istrage i na glavnoj raspravi, **II opt. Željko Škledar** branio se šutnjom.

Svjedok Boris Tutić ispitán u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je kritične zgrade bio zajedno sa Marijanom Kumićem, I opt. Damirom Vide Raguž, Željkom Škledarom, sada pokojnim Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem te da su svi bili pripadnici I voda I gardijske brigade Hrvatske vojske, stacionirani u to vrijeme na području Novske. Sva šestorica zajedno su krenuli u pregled kuća oko 21,00 sat time da je te večeri izvršen žestok neprijateljski napad na Grad Novsku i okolicu. U prvih nekoliko kuća nisu zatekli nikoga, a zatim su u jednoj kući zatekli četvero civila gdje su oko 15-20 minuta pretraživali kuću međutim nisu našli nikakvo oružje. Svjedok je dalje naveo da je među tim civilima bila jedna žena. Njih šestorica podijelili su se u dvije skupine tako da su on, Kumić i Škledar vršili pretragu kuće, dok su ostali razgovarali sa civilima koji su svi bili u jednoj sobi. On osobno pretraživao je dnevni boravak time da je ta pretraga rezultirala pronalaskom pribora za čišćenje oružja. Više se ne sjeća da li su njegovi kolege koji su razgovarali sa civilima iste legitimirali, te ne zna da li su civili bili srpske nacionalnosti ali pretpostavlja da jesu. Sjeća se da je pok. Dubravko Leskovar povišenim tonom pitao te osobe čiji je pribor za čišćenje pa je jedan od civila rekao da je on bio pripadnik JNA te je imao oružje ali ga je predao. Ne sjeća se da li je bilo još povišenih tonova i da li je netko udario nekog od civila. Kada su Leskovaru predali pribor za čišćenje oružja, on im je rekao da su slobodni, pa su on, Kumić i Škledar izišli van iz kuće. Najprije je izišao Kumić, a nakon minutu ili dvije i Škledar. time da nije 100% siguran da su izišli baš njih trojica, već je siguran samo za sebe. U kući su ostali Raguž, Leskovar i Perković dok su njih trojica stajali oko 10-ak minuta pred kućom, a zatim se uputili prema bazi. Ne sjeća se da li su svi te večeri imali automatske puške, ali pamti da je on imao kalašnjikov sa preklopnim kundakom, ali ne zna da li je to bila njegova ili tuđa puška.

Svjedok je također naveo da se ne sjeća da li je tu pušku ostavio u kući kada je izišao ali misli da je pušku ponio sa sobom van, međutim je dodao da zbog proteka vremena i bolesti danas više ne može iznijeti sve detalje tim više što je liječen od PTSP-a, ranjen je u desni dio glave koji mu je nadomješten plastikom, amputirana mu je noga, a ranjen je i u ruku.

Ispitán na glavnoj raspravi svjedok Boris Tutić u bitnome je ponovio svoj iskaz iz istrage, time da je dodao da su nakon pronalaska pribora za čišćenje oružja, on i Kumić izišli pred kuću, a za njima čini mu se Škledar i Perković dok su zadnji izišli Raguž i Leskovar.

Vrijeme do izlaska zadnje dvojice bilo je vrijeme potrebno da se popuši jedna cigareta nakon čega su se svi zajedno uputili prema bazi.

Odgovarajući na pitanja svjedok je naveo da dok je stajao ispred kuće nije čuo da bi se unutra nešto događalo, odnosno nije čuo niti viku niti pucnjavu. Također kritične zgrade nitko od njih nije imao nož, te nakon što su Raguž i Leskovar izišli iz kuće nije primijetio da bi im uniforme bile poprskane krvlju.

Svjedok Marijan Kumić ispitan u tijeku istrage suglasno kao i svjedok Boris Tutić naveo je da su kritične zgrade, on, Tutić, Raguž, Škledar, pok. Leskovar i Perković pretraživali kuće u Novskoj te su u jednoj zatekli četiri civila. Sa sobom su imali automatske puške i streljivo cal. 7,62 mm. Kuću u kojoj su pronašli civile pretražili su u roku od 15 minuta za koje vrijeme je u kući vladao „muk“. Kako nisu pronašli oružje, on, Tutić i Škledar izišli su van iz kuće dok su u istoj ostali Raguž, pok. Leskovar i Perković. Njih trojica stajali su pred kućom 1 do 2 minute, a zatim se uputili prema bazi, dok ostala trojica nisu došli za njima, već ih je vidio tek sutradan.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Marijan Kumić u bitnome je ponovio svoj iskaz iz istrage, time da je dodao da su civili koje su zatekli u toj kući bili tri muškarca i jedna žena. Odgovarajući na pitanja još jednom je ponovio da su iz kuće izišli on, Tutić i Škledar, dok su u kući ostali Raguž, Perković i Leskovar.

Također je dodao da su uz automatske puške dužili i nož koji se razlikuje od bajuneta jer mu je oštrica kraća, te se isti može namontirati na pušku, time da kritične zgrade nije vidio da bi netko od njih imao montiran nož na pušci. Isti se koristi samo za borbe „prsa o prsa“ a dok za tim nema potrebe nož je spremljen u futrolu na opasaču.

Svjedok Marica Šeatović supruga ubijenog Mihajla Šeatovića, ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je navela da nema neposrednih saznanja o inkriminiranom događaju, time da je za ubojstvo svog supruga i ostalih saznala 23. studenog 1991. god. dok se nalazila u Novoj Subockoj. Zajedno sa Zdravkom Šobotom, njegovom majkom Marijom i Veliborkom Šobat otišla je u Novsku, međutim nije ulazila u kuću Miše Raškovića, već je u istu ušao Zdravko Šobat koji joj je rekao da je u kući krš i lom, puno krvi, perja i stakla. Odmah se uputio u zapovjedništvo HV u istoj ulici gdje nije ništa saznao, a nakon toga u PP Novska gdje je saznao da su ubijeni Mišo i Sajka Rašković, Mihajlo Šeatović i Ljubomir Vujić.

Njezin suprug bio je Srbin. Dodala je da joj je mjesec dana prije njegovog ubojstva suprug ispričao kako mu je na poslu prišao jedan pripadnik HV uperio prema njemu pušku i tražio ga osobnu iskaznicu, koju mu je on i predao. Taj vojnik je njegovog šefa pitao zašto on već nije dobio otkaz, te naredio njegovom šefu da mu napiše momentalni otkaz. Taj vojnik mu nije vratio osobnu iskaznicu, a šef mu je uručio rješenje o čekanju. Kada je Ana Vujić protekom 2 do 3 mjeseca od počinjenog ubojstva ušla u kuću Raškovićevih, u istoj je pronašla osobnu iskaznicu njezinog supruga, njegove šlape i jaknu u kojoj su bili ključevi njihove kuće.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok Marica Šeatović suglasno je iskazala kao u tijeku istrage, te je dodala da je njezin pok. suprug inače prije ubojstva sudjelovao u civilnim stražama u Novskoj. Također je dodala da je njegova osobna iskaznica koju mu je ranije oduzeo jedan pripadnik HV-a pronađena u hodniku kuće pok. Miše Raškovića.

Odgovarajući na pitanja, svjedok je navela da je ona zajedno sa ostalim članovima obitelji ubijenih, podnijela putem odvjetnika kaznenu prijavu protiv Raguž Damira, Željka Škledara, Marijana Kumića i Borisa Tutića, time da od nje nitko nije tražio odjeću koju je njezin suprug imao na sebi kada je ubijen, a ona ju je neko vrijeme čuvala pa kako je ista bila krvava i razderana, nije ju više mogla gledati pa ju je bacila. Također je dodala da ne poznaje osobe po imenu Raguž, Škledar, Tutić i Kumić.

Svjedok Ana Vujić supruga ubijenog Ljubomira Vujića i sestra ubijenog Miše Raškovića ispitana u tijeku istrage u svom iskazu je navela da je za ubojstvo svog supruga i ostalih, saznala dok je bila u Valjevu kod kćerke. U kuću svog brata Miše Raškovića ušla je prvi puta krajem siječnja 1992. god. U dnevnom boravku u prizemlju kuće vidjela je sasušenu krv po plafonu i zidu. Namještaj je bio izbušen od metaka, isprevrtan i sve je bilo prekriveno sasušenom krvi. Tu je pronašla osobnu kartu svog supruga Ljubomira Vujića i osobnu kartu Mahajla Šeatovića te njegovu bundu koja je sva bila izbodena, pretpostavlja nožem, te puna sasušene krvi. U sobi na katu kuće zatekla je veliki nered, puno sasušene krvi, propucana stakla na prozorima i propucani plafon, a garderoba njene šogorice Sajke Rašković bila je na kauču zajedno sa njezinim hulahopkama. Nije joj poznato tko je ubio njezinog supruga i ostale.

Ispitana na glavnoj raspravi, svjedok Ana Vujić u cijelosti je iskazivala kao i u tijeku istrage te je dodala da su prije inkriminiranog događaja njezin suprug i Mihailo Šajatović bili pozvani u PP radi ispitivanja, međutim pušteni su nakon 48 sati. Ne poznaje osobe po imenu Raguž, Škledar, Leskovar, Tutić i Kumić.

Svjedok Nikica Vujić ispitan u tijeku istrage i na glavnoj raspravi suglasno je iskazao da je sin ubijenog Ljubomira Vujića, te da o pogibiji svoga oca nema neposrednih saznanja već je o tome saznao od susjeda Zdravka Šobota jer se u to vrijeme nalazio sa obitelji pored Križevaca. U kuću u kojoj se dogodilo ubojstvo prvi puta je ušao početkom siječnja 1992. god. i vidio da je sve razbacano, a po zidovima su bile rupe od metaka te tragovi od krvi. U sobi na katu posteljina je bila natopljena krvlju, a po podu su bili metci. Od djelatnika groblja čuo je da je u toj sobi na katu ubijena njegova ujna dok od nikoga nije čuo tko su bili ljudi koji su ubili njegovog oca, ujaka, unju i susjeda.

Svjedok Drago Prša ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je u studenom 1991. god. bio zapovjednik čete I brigade IV bataljuna HV, stacioniranog u Novskoj. U to vrijeme bili su učestali pješadijski i artiljerijski napadi u Novskoj, a bilo je i snajperske pucnjave po gradu. U vrijeme snajperske pucnjave nije trebao izdavati naredbu da se ide u pregled kuća jer su vojnici sami išli kako bi obranili vlastiti život. Naveo je da poznaje I opt. Raguža i II opt. Škledara, a također i Borisa Tutića, Marijana Kumića, Dubravka Leskovara i Antu Perkovića jer im je svima bio nadređen, ali ne zna da, li su bili u istom vodu. O inkriminiranom događaju nema neposrednih saznanja jer u to vrijeme nije bio u toj kući, već je u istoj bio dan ili nekoliko dana poslije događaja gdje ga je odvela Vojna policija da vidi mjesto događaja jer se sumnjalo da su ubojstvo odnosno masakr počinili njegovi ljudi. U kući je zatekao nered, bilo je krvi po podu i po zidovima. Ne zna koliko je ljudi tamo pobijeno, ali se sjeća da je vidio jedno mrtvo žensko tijelo. Ne zna tko je pobio te ljude jer je bilo raznih verzija i to da ih je ubio II opt. Škledar i njegove kolege, zatim da su to počinili neki drugi pripadnici HV pa čak i da su to počinili četnici. Svjedok je dalje naveo da je tada vojnicima naređenja izdavao on ili zapovjednik voda, međutim, nije izdao zapovijed da se ti civili ubiju, niti vjeruje da je neki zapovjednik voda izdao takvu zapovijed.

Vojnici su u to vrijeme imali šarene uniforme i bili naoružani automatskim puškama i puškomitraljezima. Ne sjeća se da li su uza se imali i noževe.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok je iskazao suglasno kao u tijeku istrage, time da je odgovarajući na pitanja dodao da su Škledar i Raguž bili dobri vojnici te nikada nisu tijekom rata stegovno odgovarali, jedino zna da su Raguž i Leskovar uhićeni od strane PP Kutina nakon što se zbio inkriminirani događaj, dok se ne sjeća da li je i Škledar bio uhićen.

Također je dodao da je u to vrijeme u Novskoj bila na snazi zapovijed da civili iz sigurnosnih razloga napuste grad, tako da je on dolaskom u Novsku u listopadu 1991. god. tamo zatekao malo civila, time da je bila učestala snajperska paljba od koje je i stradao jedan njegov vojnik kojeg su zvali Bosanac.

Svjedok Zdravko Šobat ispitan u tijeku istrage i na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je susjed ubijenih Sajke i Miše Raškovića, te Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, a u inkriminirano vrijeme bio je pripadnik HV i nalazio se na položaju. Toga dana kada su ove osobe ubijene on je u prijepodnevnim satima po povratku s položaja otišao u podrum Mihajla Šeatovića znajući da su u taj podrum osim Mihajla Šeatovića znali dolaziti Ljuban Vujić te Mišo i Sajka Rašković. Kako nikoga nije zatekao u podrumu otišao je kod obitelji u Novu Subocku. Sutradan su čuli da su dan ranije u Ul. Antuna Mihanovića u Novskoj poginule četiri osobe. Zajedno sa Maricom Šeatović, svojom majkom Anom Vujić i bratovom ženom Veliborkom Šobat otišao je u Novsku te ušao u kuću Miše Raškovića gdje je odmah na pločicama u hodniku uočio krvavi trag, kao da su tijela vučena. Kako je vidio puno krvi nije ulazio u ostale prostorije već je otišao u zapovjedništvo HV, a potom u PP Novska gdje su mu rekli da je ubijeno četvero ljudi. Nije čuo tko ih je ubio. Dva tjedna nakon tog događaja čistio je u kući Rašovića dnevni boravak te je uočio da je sve bilo razbacano, a po podu su se nalazile čahure.

Svjedok Svetko Pejić ispitan u tijeku istrage i na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je tijekom 1991. god. radio u Novskoj u komunalnom poduzeću, na odvoženju mrtvih tijela. Sjeća se da je u studenom ili prosincu 1991. god. poslan sa kolegom da iz obiteljske kuće u Ul. Antuna Mihanovića 9 pokupi mrtva tijela. Sjeća se da su u prizemlju zatekli tri muška tijela, te da je uokolo posvuda bila krv, na tijelima, na podu, na razbacanoj robi, a u sobi je bilo i čahura od metaka. U sobi na katu kuće zatekli su jedno mrtvo žensko tijelo kako leži na krevetu raširenih nogu, golo. Na vratu je imala veliku krvavu rupu pa je zaključio da je zaklana. Među tim mrtvim ljudima prepoznao je Mišu Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića jer ih je od ranije poznavao. Mrtvu ženu nije poznavao, a kasnije je čuo da je to supruga Miše Raškovića. Tijela su stavili u četiri limena sanduka i odvezli ih. Kasnije su kružile priče oko toga tko ih je ubio te da su najvjerojatnije ubijeni zato što su bili srpske nacionalnosti odnosno pravoslavne vjere.

Na glavnoj raspravi u svojstvu svjedoka ispitani su **dr. prof. Dušan Zečević** na okolnosti obdukcije mrtvih tijela Sajke i Miše Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, te **dr. Stevo Kovačević** na okolnosti vanjskog pregleda ova četiri mrtva tijela međutim isti se nisu mogli sjetiti o kakvim povredama se u konkretnim slučajevima radilo te uzrocima smrti, time da se dr. Kovačević sjeća četiri mrtva tijela koja je vidio u Novskoj, a koja je pregledavao dr. Hatvalić patolog iz Novske. Sjeća se da je bilo puno krvi oko tih tijela ali ne i rana koje bi krvarile.

Ispitan kao svjedok na glavnoj raspravi **dr. Zrinko Hatvalić** u svom iskazu je naveo da je u inkriminirano vrijeme bio liječnik specijalizant i da je po pozivu dolazio u mrtvačnicu u Kutinu gdje su dovažana mrtva tijela stradalih osoba. Od imena koja su mu nabrojena sjeća se samo ženske osobe obzirom da je to bila jedina ženska osoba koja je smrtno stradala u to vrijeme. Drugih osoba se ne sjeća pa se tako ne sjeća niti načina njihovog usmrćenja. Naime sva tijela koja su mu dovožena, a bilo ih je u 2 mjeseca oko 200, bila su jako devastirana, odnosno osakaćena do te mjere da nije mogao utvrditi uslijed čega su stradali. Ne sjeća se kakve je povrede na sebi imala ta ženska osoba.

Sud je na glavnoj raspravi ispitao u svojstvu **svjedoka Čedu Borojevića i Vojislava Vlahovića** koji su kritične zgođe kao djelatnici PP Novska obavili očevid na licu mjesta u kući Miše Raškovića u Novskoj, ul. A. Mihanovića br. 9.

Svjedok Čedo Borojević u svom iskazu je naveo da se sjeća tog događaja, odnosno sjeća se da im je netko dojavio da se u toj kući nalaze mrtva tijela ljudi pa su on i Vlahović otišli na lice mjesta te u kući zatekli četiri mrtva tijela i to na katu kuće mrtvo tijelo žene, a u prizemlju tijela tri muškarca. Svjedok je prepoznao da se radi o supružnicima koje je od ranije poznao jer je supruga bila kuharica, a on konobar u motelu u Novskoj. On i Vlahović pokupili su čahure koje su bile oko tijela, a sjeća se da su tijela bila ispremišana s pokušajem. Nisu imali adekvatne uvjete da temeljito naprave očevid jer su taj dan padale granate po Novskoj i to baš u blizini te kuće. Iz istih razloga nitko iz istražnog centra u Sisku nije pristupio na očevid. Očevid je rađen u popodnevnom satima kada je već padao mrak, a kako Novska nije imala struje oni su lice mjesta osvjetljavali baterijskim lampama, pa zbog toga nisu mogli uočiti sve detalje.

Svjedok Vojislav Vlahović u svom iskazu je naveo da su on kao krim. tehničar i Čedo Borojević kao službena osoba PP Novska bili na očevidu u kući Novskoj u popodnevnom satima gdje su pronađena četiri mrtva tijela i to tri muškarca u prizemlju i jedna žena na katu kuće. U kući su pronašli puno ispaljenih čahura što je upućivalo na nasilnu smrt.

Odgovarajući na pitanja da li je potpisao zapisnik o očevidu, svjedok je naveo da nije bila praksa da on kao krim. tehničar potpisuje zapisnik, već je on potpisao samo ono što je sačinio, a to je fotodokumentacija očevida i skice.

Na glavnoj raspravi ispitano je u svojstvu svjedoka i **inž. Vojin Maštruko** na okolnosti izrade balističkog nalaza i mišljenja u sklopu Centra za krim. vješt. „Ivan Vučetić“ koji je naveo da se sjeća da je vještačio nešto vezano za smrtno stradavanje osobe po imenu Rašković, ali se ne sjeća rezultata tog vještačenja. Sjeća se da je vještačio u više navrata oružje i streljivo dostavljeno sa područja Novske, time da kada bi prema čahurama i zrnima utvrdio kalibar, policija bi na terenu pronalazila puške koje odgovaraju tom kalibru pa su oni vršili probno ispaljivanje te bi na taj način dolazili do podataka iz koje je puška ispaljeno koje zrno. U konkretnom slučaju ne može se sjetiti do kakvih su rezultata došli.

Iz zapisnika o uvidaju od 22. studenog 1991. god. proizlazi da su na mjestu događaja u Novskoj, u ul. Antuna Mihanovića br. 9 pronađena 4 mrtva tijela i to jedne žene i tri muškarca time da je njihov identitet odmah utvrđen te je navedeno da se radi o Sajki i Miši Rašković, Ljubanu Vujiću i Mihajlu Šeatoviću.

Istim zapisnikom konstatirano je da je mrtvo tijelo Sajke Rašković pronađeno na katu, u ležećem položaju na krevetu potpuno nago, time da na vratu ima rezne rane, a na desnoj

butni ranu od zrna, dok su po cijeloj sobi pronadene tragovi krvi, rupe od projektila, te više Eahura i jedno zrno metka.

Što se tiče mrtvih tijela trojice muškaraca, ista su pronadena u prizemlju kuće i to obučena sa vidljivim prostrijelnim ranama u donjem dijelu trbuha i po nogama, dok je na tijelu Vujić Ljubana uočeno da su mu na desnoj ruci pokidani prsti koji su djelomično otkinuti, a djelomično vise na šaci, te da ima rane od projektila u predjelu prsnog koša i vrata. Isto tako konstatirano je da je pronadeno više Eahura.

Iz nalaza i mililjenja Centra za krim. vještačenja „Ivan Vučetić“ od 24. prosinca 1991. god. na temelju balističkog vještačenja Eahura izuzetih sa mjesta ubojstva Miše Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, te dostavljene automatske puške marke „CZ“ M-70, kal. 7,62 mm, tvorničkog broja B 85853 za koju je bio zadužen Dubravko Leskovar, proizlazi da je dostavljenih 10 Eahura ispaljeno upravo iz te automatske puške.

Iz nalaza i mililjenja Centra za krim vještačenja „Ivan Vučetić“ od 16. siječnja 1992. god. na temelju balističkog vještačenja Eahura izuzetih sa mjesta ubojstva Sajke Rašković, te dostavljene automatske puške za koju je bio zadužen Pupiće Darnir, proizlazi da je dostavljenih 7 Eahura ispaljeno upravo iz te automatske puške tzv. PAP tvorničkog broja 336921.

Iz dopisa glavnog stožera oružanih snaga HV odjel Vojne policije od 10. studenog 2009. god., proizlazi da je II opt. Željko Škledar bio pripadnik pričuvnog sastava 62. samostalnog bataljuna u Novskoj od 5. kolovoza 1991. god. do 18. rujna 1991. god.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, ovaj sud je na nedvojbenu način utvrdio da je I opt. Darnir Vide Raguž počinio kazneno djelo iz čl. 120 st. 1 OKZRH te ga za isto osudio, dok je II opt. Željka Škledara zbog nedostatka dokaza za isto kazneno djelo temeljem čl. 354 toč. 3 ZKP oslobodio od optužbe, sve na način kako je to navedeno u izreci ove presude.

Naime, za sud nije bilo sporno da su dana 21. studenog 1991. god. u Novskoj, u ul. A. Mihanovića br. 9, smrtno stradali civili Mišo i Sajka Rašković, Ljuban Vujić i Mihajlo Šeatović i to način da su najprije fizički zlostavljani, a zatim likvidirani rafalima iz automatskih pušaka.

Ova utvrđenja proizlaze kako iz zapisnika o očevidu, tako i iz iskaza svjedoka Cede Borojevića i Vojislava Vlahovića, policijskih djelatnika koji su taj očevid provodili, a koji su naveli da su u toj kući zatekli četiri mrtva tijela i to jednu ženu i tri muškarca, time da je žena za koju je utvrđeno da je Sajka Rašković bila naga, prostrijeljena u bedro, a na vratu je imala reznu ranu, dok je pok. Ljuban Vujanović imao djelomično otkinute prste, a ostala dvojica muškaraca za koje je utvrđeno da su Mišo Rašković i Mihajlo Šeatović, imala su prostrijele u donjem dijelu trbuha.

Ove navode potvrdio je i svjedok Svetko Pejić koji je kao djelatnik Komunalnog poduzeća odvezao leševe iz kuće.

Sud je ovim svjedocima u cijelosti poklonio vjeru tim više što su isti o događaju iskazivali okolnosno i decidirano tijekom cijelog postupka, što znači da im se događaj kao takav duboko usjekao u pamćenje unatoč tome što je proteklo gotovo 19 godina, a isti su posredno potvrđeni i iskazima svjedoka Ane Vujić, Nikice Vujića, Zdravka Šobata, koji su

suglasno iskazali da su ulaskom u kuću dana 23. studenog 1991. god. uočili veliku količinu krvi po podovima i stropovima, razbacani namještaj koji je bio izbušen od metaka i propucana stakla.

Isto tako za sud nije bilo sporno da su kritične zgrade I opt. Damir Vide Raguji, II opt. Željko Škledar, te svjedoci Boris Tutić, Marijan Kumić i pok. Dubravko Leskovar i Ante Perković boravili u toj kući gdje su zatekli oštećenike, a iz razloga pretrage kuće radi pronalaska oružja.

Ta utvrđenja proizlaze iz iskaza svjedoka Borisa Tutića i Marijana Kumića koji su suglasno naveli da su njih Sestorica boravili kritične zgrade u toj kući gdje su zatekli četiri civila i to jednu ženu i tri muškarca. Ovi svjedoci međutim suglasno su iskazali da su nakon izvršene pretrage kuće, gdje su po navodima svjedoka Borisa Tutića pronašli samo pribor za čišćenje oružja, njih dvojica, a nedugo za njima i Željko Škledar izašli iz kuće, dok su u kući ostali I opt. Raguž Vide Damir i pok. Dubravko Leskovar i Ante Perković.

Iskazi ovih svjedoka razlikuju se utoliko što je svjedok Marijan Kumić naveo da su on, Tutić i Škledar izašli iz kuće zajedno, dok je svjedok Boris Tutić to isto naveo u istrazi, dok je na glavnoj raspravi naveo da je Željko Škledar izašao zajedno sa Perkovićem dok su zadnji izašli Raguž i još jedan kojem ne zna ime, da bi naknadno izjavio da je s njima bio Dubravko Leskovar.

Iskazi ovih svjedoka također se razlikuju u dijelu u kojem svjedok Kumić navodi da su on, Tutić i Škledar otišli natrag u bazu ne čekajući ostalu trojicu, dok svjedok Tutić navodi da su sva Sestorica otišli zajedno u bazu.

Sud je u konkretnom slučaju poklonio vjeru svjedoku Marijanu Kumiću koji je tijekom cijelog postupka suglasno iskazivao, dok je svjedok Tutić glede izlaska iz kuće i odlaska u bazu različito iskazivao u tijeku istrage i na glavnoj raspravi. Međutim isti je također naveo da se slabo sjeća cijelog događaja obzirom na veliki protek vremena te na svoje liječenje poslije rata kao posljedicu ranjavanja i oboljenja od PTSP-a, slijedom čega je sud kao vjerodostojan uzeo samo podatak da su svjedoci Kumić i Tutić te II opt. Željko Škledar izašli van iz kuće prije likvidacije oštećenika.

Naime, sud je ocijenio da svjedok Tutić nastoji zaštititi I opt. Raguža od kaznene odgovornosti međutim, njegov iskaz iz istrage kojem sud poklanja vjeru kao i iskaz svjedoka Kumić Marijana tijekom cijelog postupka nedvojbeno upućuju na zaključak da su nakon izlaska njih trojice iz kuće, u istoj ostali I opt. Raguji i pok. Leskovar i Perković, koji su zatim izvršili na opisani način likvidaciju oštećenika obzirom da su isti pronađeni mrtvi neposredno nakon njihovog boravka u kući.

U prilog ovom zaključku govori i nalaz i mišljenje balističkog vještaka koji je na temelju izuzetih čahura u dnevnom boravku gdje su pronađena mrtva tijela trojice muškaraca utvrdio da su te čahure ispaljene iz automatske puške koju je kritične zgrade duiio pok. Dubravko Leskovar.

Činjenica da su čahure pronađene na mjestu usmrćenja Sajke Rašković ispaljene iz automatske puške koju je duiio Boris Pupić, upućuje na zaključak da je netko od drugih sudionika te likvidacije koristio tu pušku, jer svjedoci Tutić i Kumić ne spominju Pupića kao

sudionika pretrage u kući oštećenika, dok svjedok Tutić navodi da su znali povremeno i uzimati tude naoružanje.

Isto tako, ovi svjedoci naveli su da su uz te automatske puške kao prateća oprema pripadali i kratki noievi koji su se mogli montirati na pušku, pa unatoč tome Sto navode da nisu imali sa sobom noieve, evidentno je da je netko od osoba koje su likvidirale oštećenike imao noi, obzirom je nesporno utvrđeno da je Sajka Rašković imala na sebi reznu ranu u području vrata.

Iz iskaza svjedoka Drage PrSe kojeg je sud ocijenio vjerodostojnim nedvojbeno proizlazi da su I opt. Damir Vide Ragui i II opt. Željko Škledar, te svjedoci Boris Tutić i Marijan Kumić kao i Leskovar i Perković bili pripadnici postrojbe HV u Novskoj kojom je on zapovijedao te da su svi pripadnici njegove postrojbe znali povremeno obilaziti privatne kuće u Novskoj radi utvrđenja da li se u njima nalazi oružje, poglavito kada bi uslijedila snajperska vatra po pripadnicima HV.

Obzirom na ovakav iskaz svjedoka Drage PrSe, sud nije kao vjerodostojan cijenio podatak iz dopisa Glavnog stoiera oruianih snaga HV odjel Vojne policije u kojem stoji da je II opt. Željko Ragui boravio u Novskoj samo od 5. kolovoza 1991. god. do 18. rujna 1991. god., jer je evidentno prema iskazima svjedoka PrSe, Tutića i Kumića u Novskoj bio i u studenom mjesecu 1991. god.

Isto tako sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka dr. Dušana Zečevića, dr. Steve Kovačevića, ing. Vojina Maštruka te dr. Zrinka Hatvalica, obzirom da isti nisu mogli decidirano iskazivati o okolnostima koje su naveli u svojim nalazima i mišljenjima danim u postupku pred Vojnim sudom.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, sud je na nedvojben način utvrdio da je I opt. Damir Vide Ragui kao pripadnik Hrvatske vojske protivno Ženevskim konvencijama o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata svojim postupanjem tempore acti počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz El. 120 st. 1 OKZRH, pri Eemu je postupao sa izravnom namjerom svjestan svoga djela i htijući njegovo počinjenje jer je zajedno sa Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem sudjelovao u likvidaciji ošt. Sajke i Miše Raškovića, te Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića, pri Eemu je znao da se radi o civilnim osobama srpske nacionalnosti obzirom da iz iskaza svjedoka Ane Vujić proizlazi da je u kući pronašla osobne iskaznice svoga supruga Ljubana te Mihajla Šeatovića Sto znači da su iste osobe prije usmrćenja bile legitimirane.

Stoga je sud I opt. Ragui Vide Damira proglasio krivim i osudio na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina.

Prilikom odluke o kazni sud se prvenstveno rukovodio granicama koje su zakonom zapriječene za kazneno djelo iz El. 120 st. 1 OKZRH (najmanje 5 godina ili kazna zatvora od 20 godina), stupnjem krivnje, pogibeljnosti djela te svrhom kažnjavanja.

Sud je I opt. Ragui Vide Damiru kao otegotno cijenio najviši stupanj krivnje – izravnu namjeru, veliku količinu poduzete kriminalne aktivnosti koja se očituje u tome da su žrtve prethodno fizički zlostavljane, a zatim likvidirane, da je motiv izvršenja djela samo Einjenica da se radi o građanima srpske nacionalnosti, te da je postupanjem I opt. ugrojeno i povrijedeno najzaštićenije dobro, četiri ljudska iivota, pri Eemu su'okolnosti pod kojima je

djelo počinjeno takove da upućuje na potpuni nedostatak razloga za takovo postupanje obzirom da su civili zatečeni u obiteljskoj kući u gradu u kojem su ostali boraviti unatoč ratnim sukobima koji su započeli uslijed agresije Srbije na Republiku Hrvatsku.

Olakotnih okolnosti sud nije našao na strani I optuženika poglavito ne onih koji zbog svoje osobitosti utjecali da se u konkretnom slučaju izrekne kazna manja od maksimuma zapriječene kazne.

Naime, sud je mišljenja da će se ovako izrečena kazna zatvora u cijelosti primjerena stupnju kaznene odgovornosti I opt. i teini počinjenog djela, te da će se njome postići svrha kažnjavanja kako u smislu specijalne tako i u smislu generalne prevencije, a poglavito zadovoljiti opća društvena potreba za kažnjavanjem ovakvih i sličnih kaznenih djela.

Temeljem El. 80 st. 1 KZ primijenjena je sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to jedne automatske puške marke CZ-M 70, call 7,62 mm tvorničkog broja B-85853 i jedne poluautomatske puške tvorničkog broja 336921 obzirom da se radi o oružju kojim je kazneno djelo počinjeno.

Temeljem El. 122 st. 4 ZKP sud je II opt. Damira Raguia oslobodio od plaćanja troškova kaznenog postupka koji su pali na teret proračunskih sredstava, ocjenjujući da bi plaćanjem troškova bila ugrojena njegova vlastita egzistencija kao i egzistencija osoba koje je po zakonu dužan uzdržavati.

Nasuprot tome, sud smatra da u odnosu na II opt. Željka Škledara u tijeku postupka nije na nedvojben način utvrđeno da je isti tempore criminis sudjelovao u likvidaciji oštećenika, jer je uzimanjem kao vjerodostojnih iskaza svjedoka Tutića u tijeku istrage i Kumića tijekom cijelog postupka, da su isti zajedno sa II opt. Škledarom napustili kuću pri čemu su oštećenici još bili živi te se prema njima nije poduzimala nikakva agresija, zaključio da u konkretnom slučaju nema dokaza da bi i II opt. Željko Škledar počinio kazneno djelo za koje se tereti.

Stoga je sud primjenom načela „in dubio pro reo“ II opt. Željka Škledara temeljem El. 354 toč. 3 ZKP oslobodio od optužbe.

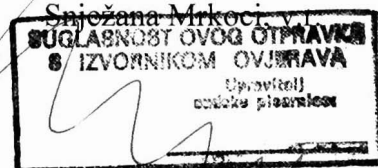
Shodno tome sud je temeljem El. 123 st. 1 ZKP II opt. oslobodio od plaćanja troškova kaznenog postupka koji su pali na teret proračunskih sredstava.

U Sisku 16. travnja 2010.

Zapisničar:
Blaženka Wolf, v.r.

Predsjednik vijeća za ratne zločine:

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpavka. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske..

DNA:

1. ŽDO na broj: K-DO-16/09
2. Branitelj I opt. Željko Dumančić, odvjetnik iz Zagreba
3. II opt. Željko Škledar, Novska, Lovačka ul. Br. 6
4. Branitelj II opt. Nataša Čučić, odvjetnica iz Siska
5. U spis